

Sygnatura akt VIII Ga 201/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2014 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie, VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Górski

po rozpoznaniu w dniu 8 października 2014 roku, w S.

na posiedzeniu niejawnym w postępowaniu uproszczonym

sprawy z powództwa A. T.

przeciwko M. H.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 24 marca 2014r. sygnatura akt V GC 423/13;

oddala apelację.

VIII Ga 201/14

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy zasądził od pozwanej M. H. na rzecz powoda A. T. kwotę 3.000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 30 grudnia 2011r. do dnia zapłaty oraz kwotę 453,63 zł tytułem skapitalizowanych odsetek wraz z dalszymi odsetkami od tej kwoty od dnia 6 grudnia 2012r. do dnia zapłaty, oddalił powództwo w zakresie roszczenia odsetkowego w pozostałej części i rozstrzygnął o kosztach procesu.

W uzasadnieniu wskazano, że powód domagał się zasądzenia 3.000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od tej kwoty oraz skapitalizowanymi odsetkami wywodząc, że pozwana nabyła od niego towar wymieniony w fakturze VAT (...) częściowo regulując należność. Pomimo wezwania do zapłaty pozwana nie uregulowała swych zobowiązań w kwocie 3.000 zł.

Pozwana natomiast wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu, twierdziła, iż zapłaciła powodowi całą należność objętą fakturą dołączoną do pozwu. Podniosła, iż kwotę tę uiściła do rąk J. W. (1) na wyraźne wskazanie powoda.

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 6 kwietnia 2011r. M. H. prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą (...) w W. nabyła od A. T. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) w G. kostiumy kąpielowe za kwotę 8.753,91 zł, na którą wystawiona została faktura VAT nr (...), z terminem zapłaty określonym na dzień 5 czerwca 2011r.

W dniu 1 września 2011r. M. H. uiściła na poczet spłaty należności wynikającej z faktury VAT FS (...) kwotę 1.000 zł, w dniu 9 września 2011r. kwotę 753,91 zł, w dniu 23 września 2011r. kwotę 400 zł, w dniu 26 września 2011r. kwotę 300 zł, w dniu 14 października 2011r. kwotę 1.300 zł oraz w dniu 28 grudnia 2011r. kwotę 500 zł.

W dniu 19 grudnia 2011r. M. H. przekazała J. W. (1) kwotę 3.000 zł.

Pismem z dnia 2 grudnia 2011r. A. T. wezwał M. H. do zapłaty kwoty 3.500 zł w ciągu 7 dni od daty otrzymania wezwania, uwzględniając przy ustalaniu wysokości należności także kwotę 1.500 zł, którą bez jego wiedzy pobrał J. W. (1).

W ramach prowadzonej działalności gospodarczej A. T. współpracował z J. W. (1) prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...) w Ł., który pozyskiwał odbiorców towarów oferowanych przez A. T. w zamian za prowizję wynoszącą 20% wartości zamówienia, płatną po uiszczeniu zapłaty przez kontrahenta powoda.

W oparciu o przedstawione twierdzenia i ustalenia faktyczne Sąd wskazał, że podstawę prawną powództwa stanowił przepis art. 535 K.c.,

W sprawie za bezsporne Sąd uznał, iż pozwana nabyła od powoda towar określony w fakturze VAT FS (...) za kwotę 8.753,91 zł oraz że na poczet należności wynikających z ww. faktury dokonała w dniu 1 września 2011r. przelewu na kwotę 1.000 zł, w dniu 9 września 2011r. na kwotę 753,91 zł, w dniu 23 września 2011r. na kwotę 400 zł, w dniu 26 września 2011r. na kwotę 300 zł, w dniu 14 października 2011r. na kwotę 1.300 zł oraz w dniu 28 grudnia 2011r. na kwotę 500 zł. Okolicznością bezsporną zdaniem Sądu był fakt przekazania kwoty 3.000 zł przez pozwaną M. H. J. W. (1) – osobie, a którą strony, a w szczególności powód, współpracowały. Także i ta okoliczność znalazła potwierdzenie w dowodzie z dokumentu w postaci dokumentu kp a także w zeznaniach stron, w który w odniesieniu do wskazanej okoliczności także Sąd dał wiarę.

Sąd stwierdził że znaczenie prawne tej okoliczności źródło w istocie ós sporu pomiędzy stronami, gdyż z faktem przekazania J. W. (1) kwoty 3.000 zł pozwana wiązała spełnienie świadczenia na rzecz wierzyciela – powoda, natomiast powód zaprzeczał, jakoby upoważniał J. W. (1) do przyjęcia kwoty 3.000 zł, która miałaby stanowić należną mu kwotę za świadczenie usług w zakresie pośrednictwa oraz wskazywał na inne zasady rozliczeń pomiędzy nim a J. W. (1).

Oceniając tą kwestię Sąd odwołał się do art. 354 § 1 K.c. wskazując, że zobowiązanie powinno być wykonane zgodnie z jego treścią, zaś pozostałe dyrektywy zawarte w tym przepisie (cel społeczno - gospodarczy, zasady współzycia społecznego, ustalone zwyczaje) mają charakter uzupełniający w stosunku do treści zobowiązania i nie mogą prowadzić do wniosków i oceny sprzecznej z treścią zobowiązania. Zdaniem Sądu wykonanie zobowiązania sprowadza się w zasadzie do spełnienia świadczenia przez dłużnika, a świadczenie może być uznane za wykonane w sposób prawidłowy wówczas, gdy dłużnik zachował się zgodnie z treścią zobowiązania, a rezultatem tego było odniesienie przez wierzyciela korzyści czyniących zadość jego interesowi. W celu zwolnienia się z zobowiązania dłużnik powinien świadczyć na rzecz wierzyciela – bezpośrednio do jego rąk albo do rąk osoby uprawnionej do przyjęcia świadczenia. Jeśli dłużnik tego nie uczyni, jego zobowiązanie nie wygaśnie.

O. powyższe do materiału procesowego w sprawie Sąd skonkludował, że spełnienie świadczenia w zakresie zapłaty kwoty 3.000 zł na rzecz powoda nie nastąpiło w sposób określony w art. 354 § 1 K.c. Kwota ta nie została bowiem uiszczona powodowi, a przekazana J. W. (1).

Sąd wskazał, że powód wyraźnie zaprzeczył jakoby J. W. (1) był osobą uprawnioną do odbioru kwoty 3.000 zł tytułem zapłaty należności wynikającej z faktury VAT (...). oraz że o tym, iż taka sytuacja miała miejsce dowiedział się z uzasadnienia sprzeciwu i treści dokumentów dołączonych do sprzeciwu w postaci potwierdzeń wpłat i dokumentu kp, pomimo skierowania do pozwanej wezwania do zapłaty i prowadzonych z mężem pozwanej rozmów na temat spłaty zadłużenia. Odmienne zeznania złożyła z kolei pozwana M. H. powołując się na oświadczenie J. W. (1) z dnia 3 kwietnia 2013r.

Sąd miał na uwadze, iż dokument ten nie tylko został sporządzony już po doręczeniu stronie pozwanej odpisu wydanego w sprawie nakazu zapłaty, ale też stanowił dokument prywatny w rozumieniu art. 245 K.c. i stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Z oświadczenia niniejszego

wynika, iż powód był winny J. W. (1) bliżej niesprecyzowaną kwotę stanowiącą prowizję przedstawiciela handlowego za pośrednictwo w realizacji również niesprecyzowanych w piśmie transakcji i że rzekomo powód zaproponował J. W. (1) aby „odebrał sobie pieniądze od klientów”.

Sąd stwierdził, że powód wyraźnie zaprzeczył, iż upoważniał J. W. (1) do odbioru kwoty 3.000 zł należnej mu z tytułu faktury FS (...), a wobec braku sprecyzowania jakie ewentualne należności, w jakiej kwocie i za zrealizowania jakich umów, powód winny był J. W. (1), oświadczenie J. W. (1) straciło na wiarygodności. Ponadto Sąd zauważył, iż już wcześniej, co przyznała także pozwana, J. W. (1) pobrał w ten sam sposób od pozwanej kwotę 1.500 zł tytułem zapłaty za fakturę FS (...) nie dysponując zgodą powoda i ostatecznie kwota ta także została ujęta w rozliczeniu pomiędzy stronami.

Zarówno z zeznań powoda jaki i treści korespondencji mailowej pomiędzy powodem a J. W. (1) wynika, iż strony rozliczały się dopiero z momentem dokonania całościowej zapłaty przez kontrahenta powoda, a nie wcześniej. O powyższym świadczą także przedłożone przez powoda dokumenty w postaci faktur wystawianych przez J. W. (1), korespondencji kierowanej do powoda oraz potwierdzeń dokonanych wpłat. Wbrew twierdzeniom J. W. (1) zawartym w oświadczeniu z dnia 3 kwietnia 2013r., po grudniu 2011r. nadal współpracował on z powodem, o czym świadczy treść wiadomości mailowych z dnia 22 i 23 maja 2012r.

Sąd podkreślił, że pozwana nie poinformowała powoda o przekazaniu kwoty 3000 zł, czego Sąd nie kwestionuje, J. W. (1) ani też nie odpowiedziała na kierowane do niej wezwanie do zapłaty. Do elementów zaś czynności prawnej, jaką jest wykonanie świadczenia pieniężnego, należy zgodna wola stron co do spełnienia zobowiązania i co do przyjęcia zapłaty na jego umorzenie. Jeżeli świadczenie przyjmuje nieuprawniona do tego osoba trzecia, to jej oświadczenia woli nie rodzą skutków prawnych dla wierzyciela (por. wyrok SN z dnia 5 czerwca 1997 r., II CKN 195/97, LEX nr 50607).

Wreszcie Sąd stwierdził, że z treści art. 452 k.c. wynika, że w wypadku spełnienia świadczenia do rąk osoby nieuprawnionej zobowiązanie wygasa w dwóch wypadkach - po pierwsze, gdy wierzyciel potwierdzi przyjęcie świadczenia i po drugie w wypadku braku potwierdzenia tylko wówczas, gdy wierzyciel skorzysta ze świadczenia i tylko w takim zakresie, w jakim z niego skorzystał. Decydujące znaczenie przy stosowaniu tego przepisu ma, zatem wykładnia pojęcia skorzystania przez wierzyciela ze świadczenia spełnionego do rąk osoby nieuprawnionej. Ze stanowiska przeważającej większości doktryny wynika, że ponieważ korzyść jest pojęciem związanym z wartością majątkową, to interes wierzyciela ma najczęściej charakter majątkowy i wartość majątkową, a wyraża się w uzyskaniu aktywów lub zmniejszeniu pasywów. Pojęcie skorzystania nie może być oderwane od celu świadczenia, a zatem uzyskanie korzyści musi odpowiadać celowi zobowiązania. Nie ma przy tym znaczenia dobra lub zła wiara dłużnika, bowiem omawiany przepis nie wprowadza zasady ochrony dłużnika działającego w dobrej wierze.

Odnosząc powyższe do przedmiotowej sprawy, Sąd uznał, że skoro pozwana nie wskazała, także w oparciu o przedłożone oświadczenie J. W. (1), jakiej wysokości zadłużenie oraz z jakiej konkretnej umowy wynikające, posiadał powód względem J. W. (1), a okoliczność ta nie wynikała także z pozostałych zgromadzonych w aktach sprawy dowodów, brak było podstaw do uznania, iż powód – wierzyciel skorzystał, w rozumieniu art. 452 K.c. ze spełnienia świadczenia przez dłużnika na poczet osoby trzeciej – J. W. (1).

Skutkiem zaś świadczenia przez dłużnika na rzecz osoby nieuprawnionej jest niewygaśnięcie zobowiązania i konieczność spełnienia świadczenia przez dłużnika ponownie – wymaga tego bowiem ochrona interesu wierzyciela. Z kolei w stosunku do osoby nieuprawnionej dłużnik może żądać zwrotu świadczenia na podstawie przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu.

O odsetkach ustawowych Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 K.c., mając na uwadze, iż ostatnia wpłata pozwanej w kwocie 500 zł wpłynęła, zgodnie z oświadczeniem powoda, w dniu 29 grudnia 2011r.

Ponadto Sąd zasądził kwotę 453,63 zł tytułem skapitalizowanych odsetek, mając na uwadze treść art. 482 § 1 K.c. oraz okoliczność, iż nie przekraczała ona kwoty możliwych do dochodzenia skapitalizowanych odsetek.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 Kp.c., zasądzając od pozwanej na rzecz powoda kwotę 30 zł tytułem poniesionych przez A. T. kosztów sądowych w postaci opłaty od pozwu.

Apelację od tego wyroku w części uwzględniającej powództwo wniosła pozwana, zarzucając naruszenie prawa materialnego :

- art. 354§1 kc , poprzez błędną wykładnię tego przepisu i bezpodstawne przyjęcie że spełnienie świadczenia przez pozwaną M. M. czyk-H. do rąk J. W. (1), osoby nie będącej stroną stosunku zobowiązaniowego istniejącego pomiędzy powodem a pozwaną, nie stanowi wykonania zobowiązania zgodnie z jego treścią i w sposób odpowiadający jego celowi społeczno-gospodarczemu , a także nie świadczy o zachowaniu należytej staranności przy wykonywaniu umowy kupna-sprzedaż przez pozwaną i bezpodstawną odmowę wiarygodności oświadczeniu J. W. (1),

- art. 452 kc , poprzez błędną wykładnię pojęcia „ skorzystania wierzyciela ze świadczenia spełnionego do rąk osoby nieuprawnionej” i bezpodstawne przyjęcie, że powód nie skorzystał na spełnieniu świadczenia przez pozwaną M. H. do rąk J. W. (1) - pośrednika handlowego współpracującego z powodem ,

W oparciu o tak sformułowane zarzuty wniesiono o zmianę wyroku w zaskarżonej części i oddalenie powództwa oraz orzeczenie o kosztach postępowania, w tym o kosztach zastępstwa prawnego strony pozwanej za obie instancje, według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu wskazano, że rozstrzygnięcie Sądu I instancji nie może ostać się z tej przyczyny iż narusza prawo materialne - art. 354§1 kc , poprzez błędną wykładnię tego przepisu i bezpodstawne przyjęcie że spełnienie świadczenia przez pozwaną M. H. do rąk J. W. (1), osoby nie będącej stroną stosunku zobowiązaniowego istniejącego pomiędzy powodem a pozwaną, nie stanowi wykonania zobowiązania zgodnie jego treścią i w sposób odpowiadający jego celowi społeczno-gospodarczemu, a także nie świadczy o zachowaniu należytej staranności przy wykonywaniu umowy kupna-sprzedaży przez pozwaną, w okolicznościach przedmiotowej sprawy , które wskazują na to że pozwana, spełniając świadczenie do rąk J. W. (1) doprowadziła do wygaśnięcia jej zobowiązania wobec powoda.

Przypomniano, że J. W. (1) był pośrednikiem handlowym , działającym na podstawie umowy z powodem . Wielokrotnie kontaktował się z pozwaną, sprzedając jej towar pochodzący od powoda, a także przyjmując zapłatę za ten towar. J. W. (1) przyjął kwotę 3.000,-zł od pozwanej M. H. na poczet zapłaty faktury VAT (...) nr (...) r. za telefonicznym przyzwoleniem powoda. Powód koniunkturalnie nie przyznaje spełnienia przez powódkę świadczenia w kwocie 3.000,00 zł poprzez wypłacenie tej kwoty do rąk J. W. (1) . Jego „wrażne zaprzeczanie”, jakoby zezwalał na ten sposób spełnienia świadczenia nie zasługuje na wiarygodność . Podkreślono fakt, że kwoty tytułem zapłaty na rzecz powoda za sprzedawany przez niego, przy udziale pośrednika, towar były regulowane przez przyjmowanie tych kwot także przez J. W. (1), pośrednika handlowego, związanego z powodem umową pośrednictwa handlowego , nawet bez konkretnego wskazania czy zezwolenia na przyjęcie zapłaty. Było tak również przy przyjęciu przez J. W. (1) od pozwanej kwoty 1500,00 zł na poczet faktury FS (...), której zapłaty powód nie kwestionuje i przyjmuje jako wpłatę na swoją rzecz , na poczet regulowania zobowiązania z faktury (...).

Wbrew oczekiwaniom Sądu I instancji, przy wpłacaniu kwoty 3.000,- zł do rąk J. W. (1) pozwana nie musiała dysponować wiedzą na temat konkretnych zobowiązań czy rozliczeń między powodem a jego pośrednikiem J. W. (1) i nie musiała żądać od powoda, z którym rozmawiała telefonicznie , ani od pośrednika z jakich konkretnie umów powód był zobowiązany do świadczenia na rzecz J. W. (1) i jakich kwot. Nie można z tych przyczyn pozbawiać wiarygodności oświadczenia pośrednika.

Również sporządzenie oświadczenia przez J. W. (1) po otrzymaniu przez pozwaną nakazu zapłaty nie może być oceniane negatywnie dla strony pozwanej przez Sąd , bowiem pozwana dopiero z nakazu zapłaty i dołączonych do niego dokumentów powzięła wiadomość, że powód bezpodstawnie chce ją obciążyć po raz drugi tą samą kwotą. Na wezwanie do dobrowolnej zapłaty z dnia 2 grudnia 2011 r. pozwana zareagowała w ten sposób, że dokonała

dnia 29.12.2011r. wpłaty brakującej kwoty 500,00 zł, gdyż wtedy wyłącznie z kwotą 500,00 zł zalegała. Powód żądał natomiast w tym wezwaniu kwoty 3.500,-zł.

Podniesiono, że do czasu wniesienia pozwu, co nastąpiło w grudniu 2012 r. powód nie upominał się o zapłatę 3.000,-zł. Pozwana była przekonana, że powód uznał wykonanie zobowiązania z faktury (...), po wpłacie ostatniej brakującej kwoty w wysokości 500,00 zł Wszystkim dowodom przedkładanym przez powoda, a dotyczącym jego rozliczeń z J. W. (1) należy odmówić mocy dowodowej w przedmiotowej sprawie, a w szczególności nie mogą one przesądzać o zasadności roszczeń powoda.

Są to niemiarodajne, nie zweryfikowane przez biegłego z zakresu księgowości dowody, z których w żaden sposób nie można wywieść jak wyglądały rozliczenia powoda z jego pośrednikiem na dzień wpłacenia do jego rąk kwoty 3.000,-zł. Udowodnienie tego leżało po stronie powoda, bo to on wywodził skutki prawne ze swojego twierdzenia, że nie posiadał wobec J. W. (1) zobowiązań.

Dowód z przesłuchania pozwanej w charakterze strony jest spójny z zeznaniem J. W. (1), który zmarł i nie mogło dojść do jego bezpośredniego przesłuchania w charakterze świadka.

W świetle materiału sprawy uprawnione jest twierdzenie, że powód był dłużnikiem J. W. (1) na dzień kiedy pozwana wypłaciła kwotę 3.000,- zł do jego rąk, za przyzwoleniem powoda. To powód bezpodstawnie i gołosłownie zaprzecza oczywistemu faktowi zapłacenia przez pozwaną na rzecz powoda, na poczet jej zobowiązania z faktury (...), do rąk pośrednika J. W. (1) spornej kwoty 3.000,-zł i bezpodstawnie żąda zapłaty tej kwoty po raz drugi.

Zdaniem skarżącej nawet gdyby przyjąć, że J. W. (1) nie był osobą uprawnioną do przyjęcia kwoty 3.000,-zł od pozwanej, to powód skorzystał z tej zapłaty w ten sposób, że pomniejszył swój dług wobec J. W. (1), swojego pośrednika handlowego

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Wstępnie zaznaczyć należy, że sprawa była rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym, zaś Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego, zatem zgodnie z art. 505¹³ §2 k.p.c. uzasadnienie niniejszego orzeczenia powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Katalog zarzutów, które skarżący może uczynić podstawą apelacji jest w postępowaniu uproszczonym ograniczony do zarzutu naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie oraz naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy (art. 505⁹ § 1 k.p.c.). Enumeratywne wyczerpanie zarzutów mogących stanowić podstawę apelacji oznacza, że w postępowaniu uproszczonym ten środek odwoławczy ma charakter ograniczony, a sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach wyznaczonych przez treść podniesionych zarzutów apelacyjnych.

Apelująca zarzuca Sądowi I instancji wyłącznie naruszenie prawa materialnego.

Odnosząc się do apelacji w pierwszej kolejności stwierdzić należy, że zbędne jest dokonywanie oceny niniejszej sprawy w płaszczyźnie art. 354 §1 k.c. Istotą sporu jest bowiem to, czy świadczenie pieniężne dokonane do rąk osoby nie będącej wierzycielem (J. W.) zwolniło dłużniczkę (pozwaną). Sprawę rozpatrywać należy przede wszystkim w świetle normy art. 452 k.c. W przypadku wykazania, że J. W. był upoważniony do przyjęcia świadczenia, uznać należałoby, iż zobowiązanie zostało wykonane, w przypadku zaś gdy z materiału procesowego wynikałoby, iż J. W. nie był uprawniony do przyjęcia świadczenia, pozwana byłaby zwolniona wobec powoda z obowiązku zapłaty, jedynie w takim zakresie, w jakim wierzyciel (powód) ze świadczenia skorzystał. Ciężar dowodu istnienia upoważnienia dla J. W. do przyjęcia świadczenia względnie zakresu, w jakim powód ze świadczenia skorzystał, stosownie do treści art. 6 k.c. spoczywał na pozwanej.

W świetle ustaleń faktycznych przedstawionych przez Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia żadna z tych okoliczności nie została w sprawie udowodniona, a w apelacji nie podniesiono zarzutów wskazujących na wadliwość oceny materiału dowodowego w płaszczyźnie art. 233 §1 k.p.c. co już pozbawia apelację uzasadnienia.

Odnosząc się jednak do wywodów zawartych w uzasadnieniu skargi apelacyjnej wskazać należy, że skarżąca przedstawia wyłącznie ponownie własne twierdzenia co do okoliczności, w jakich spełniła świadczenie do rąk przedstawiciela handlowego i ocenę jego oświadczenia złożonego w formie pisemnej a także własną ocenę rozkładu ciężaru dowodu w niniejszej sprawie. Nie wskazuje natomiast apelująca na to, w jakich fragmentach jej zdaniem uzasadnienie Sądu I instancji zawiera ocenę materiału dowodowego sprzeczną z zasadami logiki lub doświadczenia życiowego czy też pomija istotne jej fragmenty. Sąd odwoławczy takich błędów nie stwierdził.

Po pierwsze wywodząc, że J. W. był upoważniony do odbioru świadczenia skarżąca odwołuje się wyłącznie do tego, iż był on przedstawicielem handlowym i powołuje się na wcześniejszą praktykę. Z materiału procesowego wynika jednak, że wcześniej tylko raz spełniła część świadczenia do rąk przedstawiciela handlowego a zdarzenie to nie opierało się na istnieniu upoważnienia do odbioru świadczenia, lecz fakt ten został dopiero później (ex post) zaakceptowany przez wierzyciela. W świetle zasad doświadczenia życiowego i logiki nie można w oparciu o jednostkowe zdarzenie wywodzić, że między stronami istniała jakakolwiek praktyka, zwłaszcza jeśli przeczą temu dokumenty rozrachunkowe dołączone do pozwu. W tym kontekście przypomnieć zaś należy, że w fakturze VAT dokumentującej sporną transakcję wierzyciel wprost wskazał jako sposób zapłaty – przelew na jego rachunek bankowy i podał numer tego rachunku. Co więcej – pozwana większą część należności z tej faktury spełniała w sposób w niej określony.

Brak jest natomiast jakiegokolwiek dowodu wskazującego na to, by powód później zmienił swoją dyspozycję. W szczególności za dowód taki nie może służyć zeznanie pozwanej co do treści rozmowy telefonicznej, skoro pozostaje w sprzeczności nie tylko z zeznaniami powoda ale również z treścią dołączonej do akt korespondencji między nim a J. W. z dnia 2 grudnia 2011 roku a więc poprzedzającej krótko fakt wstawienia KP na kwotę 3000 zł. Z korespondencji tej wynika inne saldo, znacznie niższe rozliczeń z przedstawicielem handlowym a zwłaszcza uzależnienie zapłaty na rzecz przedstawiciela od spełnienia świadczenia przez kontrahentów. Nie można w tym świetle przyjąć za znajdujące opacie w zasadach logiki i doświadczenia życiowego twierdzenie, że kilak dni później powód wyraził zgodę na przyjęcie przez J. W. znacznie wyższego świadczenia (zwłaszcza że w dniu 8 grudnia 2011 dokonał przelewu brakującej części należności z faktury (...))

Te dokumenty jak również przedstawione do akt sprawy przy piśmie z dnia 29 czerwca 2013 roku rozliczenie poszczególnych faktur wystawionych przez J. W. podważają wiarygodność zeznań pozwanej.

Również oświadczenie J. W. złożone do akt sprawy nie może zmienić tej oceny. Dostrzegając trudność dowodową związaną ze śmiercią autora tego dokumentu, nie sposób pominąć tego, że oświadczenie nie zawiera sprecyzowania wiarygodności J. W., która miałaby ulec zaspokojeniu wskutek przyjęcia świadczenia od pozwanej. Jednocześnie oświadczenie to pozostaje w sprzeczności z powołaną wyżej korespondencją elektroniczną z początku grudnia 2011 i dowodem zapłaty należności z dnia 8 grudnia 2011 dotyczącym faktury wystawionej przez J. W.. W rezultacie nie można w oparciu o to oświadczenie uznać, by udowodniono w niniejszej sprawie udzielenie przez powoda upoważnienia J. W. do przyjęcia świadczenia od pozwanej.

Odnosząc się z kolei do twierdzeń skarżącej dotyczących skorzystania przez wierzyciela ze świadczenia spełnionego do rąk nieuprawnionego, stwierdzić należy, że także w tym zakresie apelująca nie przedstawia dowodów uzasadniających jej stanowisko.

Skorzystanie ze świadczenia przez wierzyciela miało polegać zdaniem skarżącej na umorzeniu jego długu wobec J. W. wynikającego z obowiązku zapłaty prowizji za świadczenie usług agencyjnych (usług przedstawicielstwa handlowego). Teza ta nie odwołuje się jednak do żadnej skonkretyzowanej wiarygodności, nie przywołuje w szczególności dokumentów rozrachunkowych (faktur) wystawianych w ramach rozliczeń między J. W. a powodem. Również w tym przypadku samo odwołanie się do ogólnego oświadczenia przedstawiciela handlowego, w którym przypisywał on sobie

roszczenia względem powoda nie może być uznane za wystarczające dla wykazania okoliczności, o których mowa w art. 452 k.c.

Z kolei w świetle brzmienia art. 452 k.c. w zw. z art. 6 k.c. niezasadne są te wywody uzasadnienia apelacji które wskazują, że powód posiadał obowiązek wykazania, jak wyglądały jego rozliczenia z J. W. na dzień zapłaty kwoty 3000 zł. Skoro pozwana twierdziła, że powód przez jej świadczenie do rąk J. W. uzyskał korzyść, to winna wykazać na czym dokładnie korzyść ta polegała i jaki miała zakres, a zatem skutki niewykazania tych okoliczności obciążają ją a nie powoda.

Kwestionując walor dowodowy przedstawionych przez powoda dokumentów dotyczących jego rozliczeń z J. W. pozwana reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika procesowego nie starała się jednak w żaden sposób wykazać istnienia skonkretyzowanego tytułu i wysokości niezaspokojonych wierzytelności J. W..

Niemożność przesłuchania J. W. nie czyni niemożliwym do wykazania salda rozliczeń między tą osobą a powodem, skoro jak wynika z materiału procesowego, J. W. wystawiał powodowi faktury VAT a więc dokumenty utrwalane i przechowywane stosownie do przepisów prawa podatkowego. Rolą pozwanej było przedstawienie stosownej inicjatywy dowodowej w tym zakresie.

W rezultacie Sąd odwoławczy nie znajduje podstaw by uznać, że zaskarżony wyrok narusza normę art. 52 k.c.

Skoro tak, to przyjąć należało, że apelacja jest nieuzasadniona i na podstawie art. 385 k.p.c. orzeczono o jej oddaleniu.